

[Aase Olesen.]

flertalsindstillingen fra Københavns rådhus af. Principielt er der jo ingen ændringer, heller ikke på de områder, hvor vi nogenlunde nemt kunne have ændret. Der er tale om nogle små finpudsninger omkring borgmestervalg osv.

Forslaget om bydelsråd er efter min bedste overbevisning optisk bedrag. Vi ønsker ikke at få indført rådgivende forsamlinger, hvor svaret ikke ligger samme sted som hos dem, der skal vælges. Vi ønsker altså ikke at skille den bevigelde instans fra dem, der skal give råd, og dem, der skal tage beslutningerne. Det er at stikke folk blå i øjnene at bilde nogen ind, at man kan få beslutningerne til at ligge andre steder end dér, hvor pengene findes.

Jeg mener i øvrigt, at forslaget er udtryk for en undervurdering af den lokalrådsbevægelse, der er i gang i København. Jeg kan slet ikke forstå, at man skal lovgive for folkevalgte forsamlinger og så sige til dem, at de har ytringsret – det har vi vel alle sammen.

Jeg er ked af, at lovforslaget slet ikke omtaler, og at ministeren heller ikke i sin tale omtaler mindretalsindstillingerne. Jeg savner en analyse og en vurdering af de mange forskellige forslag. De kan så være så forskellige de være vil, de ønsker dog alle en eller anden form for opdeling. Dette problem har vi slet ikke fået belyst. Jeg tror, at der vil være basis for her i folketinget med de partier, der i Københavns borgerrepræsentation er gået ind for en eller anden form for opdeling, at få et grundigt udvalgsarbejde omkring det spørgsmål og få belyst, om det ikke vil være muligt i højere grad at ligestille Københavns kommune med landets øvrige kommuner.

Vi vil i hvert fald ikke på forhånd binde os til at sige god for den løsning, der ligger her. Det må være muligt at komme frem til et forslag og til en styrelseslov, som i højere grad tilgodeser ønskerne om at ligestille både folk i deres lokalstyre og også de lokale folkevalgte.

Kristine Heltberg (SF):

Ministerens lovforslag er et forsøg på at tage et forsigtigt skridt i retning af en større ligestilling mellem Københavns kommune og de andre kommuner. Jeg kan kun beklage, at dette skridt er så forsigtigt og så beskedent.

Det ville efter min mening have været en væsentlig fordel, hvis forslaget havde betydet en demokratisering i langt videre udstrækning.

Det gælder først og fremmest forholdet mellem magistratens indflydelse og borgerrepræsentationens indflydelse, hvor det står meget smukt i bemærkningerne på side 9, at det er borgerrepræsentationen, der er den øverste myndighed i kommunen, men hvor det egentlig ikke fremgår særlig klart af lovens tekst i øvrigt, hvor alvorligt man skal tage denne i og for sig smukke hensigtserklæring.

Man kunne tænke sig en arbejdsdeling, der gav borgerrepræsentationen mulighed for at tage aktivt del i budgetlægningen, tage aktivt del i arbejdet med principielle anliggender som f. eks. hvorledes bistandsloven skal fortolkes eller lignende sager, der foreløbig bliver løst bogstavelig talt af magistraten alene. Disse sager skulle være områder, hvor borgerrepræsentationen virkelig kunne få en aktiv indflydelse. Dette kunne bl. a. ske ved, at man gjorde det stik modsatte af, hvad hr. Ejler Kock foreslår, nemlig ved at man udrustede udvalgene med en større mulighed for at arbejde aktivt og gav dem en større indflydelse. Man kan let kritisere udvalg og borgerrepræsentation for ikke at gøre nok, men hvem orker at kaste sig ud i et virkelig stort arbejde, hvis man har fornemmelsen af ingen indflydelse at have alligevel?

Man kunne også tænke sig, at borgerrepræsentationen ville blive styrket, hvis den ikke blot havde en formand og nogle alternerende næstformænd, men hvis den havde noget af et præsidium, som kunne tilrettelægge arbejdet noget bedre og varetage netop borgerrepræsentationens opgaver over for denne meget stærke magtkoncentration, der ligger og stadig væk kommer til at ligge hos magistraten.

Et andet problem, og det måske allervigtigste, er den følelse af magtesløshed og fremmedgørelse, der ligger hos de københavnske borgere i forhold til deres bystyre. Det siges, og det har jeg mange gange hørt, at københavnere egentlig føler sig mere fortrolige med, hvad der foregår i folketinget, end med, hvad der foregår på Københavns rådhus. Det søger man forsigtigt at antyde at man kunne gøre noget ved gennem disse bydelsråd, hvis kompetence dog står hen i det tågede. Jeg havde gerne set en langt større lokalindflydelse, hvad enten det er gennem lokalrådene i mere direkte præciseret betydning eller ved en eller anden form for opdeling af byen i mindre enheder, eventuelt i forbindelse med en generel løsning af ho-